

Sa Riera, un cas singular a considerar

LLUÍS MERCADER I BRAVO DOCTOR EN CIÈNCIES BIOLÒGIQUES, ICTIÒLEG I ESCAFANDRISTA. PALAMÓS.

Adiferència del que passa en moltes platges, sa Riera (Begur) va acumulant sediments sorrencs any rere any, resultat del corrent litoral majoritari que va de N a S i desplaça sediments i sorres del riu Ter i de la llarga platja de Pals cap a sa Riera. És un procés lent però constant, que fa avançar la línia de platja i redueix la fondària mitjana de la cala -de 4 metres-, en un balanç sedimentari netament positiu.

Els fons de Sa Riera són totalment sorrencs, sense fanerògames marines; només els laterals de la cala són rocosos. Sorpren l'absència de peixos bentònics que, en platges similars, busquen el seu aliment furgant en el sediment (rogers, mabres, llisses, orades, aranyes, etc.). Solament es veuen peixos en les proximitats de les parets rocoses.

El ritme amb què Sa Riera es va omplint de sorres -uns 3.000 m³/any- fa inviable tant l'assentament de fanerògames marines -veritables oasis de vida-, com la presència de petits invertebrats, base alimentària dels peixos. L'acreció a sa Riera és un fenomen natural; sols l'actuació humana pot frenar-la. El dragatge seria una solució temporal, doncs l'entrada de sediments és contínua. De moment, incrementaria la superfície dels substrats rocosos, ara colgats pels dipòsits sorrencs, i és probable que l'augment de la columna d'aigua facilités una major presència dels bancs de sonsos, espècie d'indiscutible interès gastronòmic.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/11/05/sa-riera-cas-singular-considerar/695555.html?utm_source=rss